

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **R. U.,**
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Nohovcem,
sídlem nám. T. G. Masaryka 418/25, Plzeň,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/9313/20 ze dne 16. 9. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím č. j. PO2128/2020 ze dne 23. 6. 2020 shledal Městský úřad Horšovský Týn žalobce vinným správním deliktem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v souvislosti s porušením § 4 písm. c) téhož zákona. Tohoto deliktu se žalobce měl dopustit stručně řečeno tím, že porušil zákaz předjíždění, který platí mezi obcemi Horšovský Týn a Domažlice v prostoru za lesním úsekem před křižovatkou na obec Třebnice ve směru jízdy na obec Domažlice. Odvolání žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. PK-DSH/9313/20 ze dne 16. 9. 2020 a rozhodnutí městského úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

potvrdil.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že jel za nákladním vozidlem zn. Iveco Daily od obce Horšovský Týn, kde za křižovatkou v odbočce na Domažlice viděl dopravní značku zákaz předjíždění. Následně pokračoval směrem na Domažlice a u křižovatky Jeníkovice – Mrchojedy a v tomto úseku se domníval, že zákaz předjíždění již neplatí. Zmíněné vozidlo předjel a následně byl zastaven příslušníky Policie ČR. Příslušníci policejního sboru mu sdělili, že porušil zákaz předjíždění. Nicméně žalobce uvedené značení nemohl vidět, neboť mu ve výhledu bránil jedoucí nákladní automobil, který najel k pravému okraji vozovky a žalobce tak během jízdy nezaregistroval dopravní značku označující zákaz předjíždění. Znalecký posudek žalovaného žalobce označuje za zcela neobjektivní, účelový a jeho závěry za zavádějící. Žalobce namítl, že žalovaný nemůže opřít své závěry o nedostatečná skutková zjištění správního orgánu I. stupně a neúplnost skutkových zjištění nemůže nahradit spekulativním a účelově přizpůsobeným hodnocením důkazů.
3. Žalovaný k žalobě uvedl, že nadále trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce v replice uvedl, že žalovaný argumentuje obecně a neustále opakuje ty samé důvody. Nezaobíral se však skutkovými okolnostmi, zejména charakterem a způsobem spáchání přestupku, za nějž byl žalobce shledán vinným. Přičemž nepřihlédl zejména k jeho výkonu pracovní činnosti žalobce, neboť mu prozatímne rozhodnutím správního orgánu hrozí ztráta jeho nynějšího zaměstnání.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Obhajovací argumentace žalobce spočívala v tom, že nemohl zaviněně porušit zákaz předjíždění, neboť v konkrétních skutkových okolnostech případu nemohl vidět odpovídající dopravní značku B21a. Tato argumentace nemohla uspět ze dvou důvodů: (1) řidič je povinen jet tak, aby značku zákaz předjíždění vždy viděl; není-li toho schopen, nemá předjíždět. (2) V souzené věci správní orgány bez důvodných pochybností prokázaly, že žalobce značku vidět mohl, byť třeba jen na okamžik.

Řidič má jet tak, aby značku „zákaz předjíždění“ vždy viděl

6. Na prvním z těchto důvodů sice není napadené rozhodnutí založeno, představuje však závěr o platném právu, které se ve věci mělo uplatnit. Ve správním soudnictví byl již vysloven právní názor, podle něhož má řidič přizpůsobit svou jízdu okolnostem, mezi něž patří i ztížený výhled. Řidič má přejet v jízdním pruhu vlevo, aby mohl zjistit stav v opačném jízdním pruhu, až poté, co se ujistí o případném dopravním značení před sebou, které by mohl v průběhu předjíždění přehlédnout. Proto je také jeho obecnou zákonnou povinností jet vpravo u kraje vozovky (§ 11 odst. 1 zákona o silničním provozu). Pokud by se řidič chystal k přejetí do levé části jízdního pruhu či přímo předjíždění a neměl by předtím možnost zkontrolovat dopravní značení po pravém okraji vozovky v dostatečné vzdálenosti před sebou, neměl by přípravu k předjíždění vůbec zahajovat. Přehlédl-li tedy řidič svislou dopravní značku zákaz předjíždění a v důsledku toho porušil jí uložený zákaz, je odpovědný za přestupek. Jeho zavinění má formu nevědomé nedbalosti, neboť nevěděl, že v daném místě svým předjížděním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoli to vědět mohl a měl, pokud by řádně věnoval pozornost dopravnímu značení (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 97/2011-132 ze dne 31. 5. 2012).
7. S tímto názorem se Krajský soud v Plzni plně ztotožňuje, protože nejsou dány žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mimořádné okolnosti, pro které by se neměl uplatnit (jako například prodloužení vzdálenosti potřebné k předjetí způsobené protiprávním zrychlením předjížděného vozidla, srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 181/2019-29 ze dne 20. 3. 2020). Již na základě toho by v obecné rovině bylo možné žalobu zamítnout, protože tyto právní úvahy věc bezezbytku řeší a vyvrací význam všech námitek žalobce: není totiž podstatné, zda byla značka zákaz předjíždění skutečně vidět přes předjížděné vozidlo. Protože však jde o důvody, jejichž uplatnění žalobce nemohl v řízení o žalobě očekávat, bylo by takové rozhodnutí nepřipustně překvapivé ve smyslu judikatury Ústavního soudu [srov. zejména nálezn. sp. zn. I. ÚS 3006/15 ze dne 21. 9. 2016 (N 181/82 SbNU 757)]. Žalobce proti nim může brojit nejdříve v řízení o případné kasační stížnosti, protože v průběhu řízení o žalobě na ně nebyl upozorněn. Krajský soud tedy přezkoumal rozhodnutí žalovaného i z toho pohledu, zda bylo skutkově řádně prokázáno, že žalobce značku zákaz předjíždění vidět mohl.

Žalobce značku „zákaz předjíždění“ fakticky vidět mohl

8. V souzené věci nebylo sporné, že žalobce předjížděl v úseku, v němž bylo přejíždění zakázáno značkou B21a „Zákaz předjíždění“. Procesní strany byly ve při pouze o to, zda žalobce fakticky mohl tuto značku vidět.
9. Podle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zejména je úkolem správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložen správní trest.
10. V řízení tedy platí obecná povinnost správního orgánu objasnit z úřední povinnosti a nezávisle na důkazních návrzích obviněného všechny okolnosti nezbytné pro jeho rozhodnutí, což jsou i všechny okolnosti ve prospěch či neprospěch obviněného. Správní orgán však vychází i ze záchytných bodů přednesených obviněným. Teprve pokud na základě takto provedeného dokazování nebude skutkový stav zjištěn (*non liquet*), je možné o věci rozhodnout na základě pravidel o (objektivním) důkazním břemenu. Ta v souzené věci upravuje § 69 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle něho správní orgán v pochybnostech rozhodne ve prospěch obviněného.
11. Pochybnosti o skutkovém stavu však musí být objektivní povahy („důvodné pochybnosti“). Vnitřní přesvědčení o jejich existenci se tak musí zakládat na hodnocení důkazů z hlediska jejich obsahu, věrohodnosti a vypovídací hodnoty jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k zásadám logického uvažování a zkušenostním úsudkům o běžném chodu věcí. Pochybnosti jsou namístě, pokud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však vyhodnocení důkazní situace vede k závěru, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny důkazů je pravdivá a že její věrohodnost není ničím zpochybněna, nejsou splněny podmínky pro uplatnění pravidla „v pochybnostech ve prospěch“. Rozhodná je přitom pochybnost rozhodujícího orgánu, nikoliv obviněného [srov. usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 154/02 ze dne 11. 11. 2002 (U 37/28 SbNU 447)]. Pochybnosti o vlastní vině totiž mívají obvinění obvykle, takže by uvedená zásada neměla smysluplného využití.

12. V poměrech souzené věci se uvedené projevuje tak, že správní orgány vyšly jednak z odborného vyjádření znalce Žaluda předloženého žalobcem, jednak z odborného vyjádření znalce Váchala. Obě tato odborná vyjádření potvrzují, že žalobce značku zákaz předjíždění vidět mohl: Přes výhrady správních orgánů vůči odbornému vyjádření znalce Žaluda a jeho doplnku zejména kvůli nedůvodně zúženému výhledu řidiče k pravému okraji silnice (s čímž se soud ztotožňuje) z tohoto vyjádření plyne, že možnost spatřit značku Zákaz předjíždění nebyla vyloučena. K zakrytí značky předjížděným vozidlem dochází jen v některých polohách a celý pohyb vozidel simulován nebyl. Dále pak z odborného vyjádření znalce Váchala pořízeného pro stejný úsek a srovnatelnou dopravní situaci plyne, že značka je viditelná i v případě, že předjížděné vozidlo je větší (autobus namísto dodávky). Žalobce sice obecně rozporoval použitelnost takového důkazu, nicméně není zřejmé, v čem byla dopravní situace žalobce natolik výjimečná, aby nebylo možné použít simulaci viditelnosti značky Zákaz předjíždění pořízenou pro stejný úsek silnice a (při nejmenším) srovnatelná vozidla. Již z toho, že správní orgány mají ze své předchozí úřední činnosti k dispozici takové odborné vyjádření, lze usoudit, že porušování zákazu předjíždění v tomto úseku zřejmě nebude jedinečné a neopakovatelné.
13. Správní orgány interpretovaly závěry odborných vyjádření tak, že k zakrytí značky sice v určité poloze vozidel mohlo dojít, ale značka byla při obvyklé míře opatrnosti a měnící se poloze vozidel při jízdě nepřehlédnutelná. Takto provedené dokazování *prima vista* úplně zachytilo celý skutkový děj významný pro závěr o spáchání přestupku. Správní orgány srozumitelně, logicky a na věc přiléhavě popsaly i své úvahy při hodnocení důkazů. Závěr o skutkovém stavu je tudíž výsledkem volného hodnocení důkazů, který má oporu ve spisu a netrpí žádnou procesní vadou či logickou vadou úsudku. Na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí městského úřadu proto v podrobnostech postačí odkázat (řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. je přezkumné, nikoliv nalézací řízení). Z uvedeného plyne, že nebyl prostor pro postup *in dubio pro reo*: jeden z důkazů nevyvrací, že žalobce mohl značku Zákaz předjíždění vidět, druhý pak potvrzuje, že ji vidět mohl. Nebyly tedy dány důvodné pochybnosti o skutkovém stavu.
14. Není pak důvodná námitka žalobce, že závěr o zavinění nejméně z nevědomé nedbalosti je rozporný s ostatními úvahami správních orgánů. Při posouzení formy zavinění není třeba trvat na podrobnějším odůvodňování kvalifikace zavinění, byť by nebylo přesné, pokud správní orgány nepřičítaly žalobci k tíži závažnější formu zavinění (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 As 274/2018-42 ze dne 1. 11. 2018, č. j. 9 As 307/2020-41 ze dne 15. 4. 2021). Z napadených rozhodnutí neplyne, že by forma zavinění „nejméně ve formě nevědomé nedbalosti“ byla žalobci k tíži, například, že by měla vliv na výši uložené sankce. Správní tresty byly uloženy na samé spodní hranici, tedy pokuta ve výši 5 000 Kč (sazba 5 000 až 10 000 Kč). Stejně zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců (sazba od 6 měsíců do jednoho roku.). Z uvedeného nelze nikterak usoudit, že byl žalobce zkrácen na svých právech, naopak závěr o nejmírnější možné formě zavinění mu může být nanejvýš ku prospěchu. Zbývá tak jen dodat, že jde o závěry plně odpovídající výše cit. rozsudku č. j. 9 As 97/2011-132.
15. Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť rozhodnutí žalovaného netrpí vadami řízení a je v souladu se zákonem. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. října 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce